

Kemény eledel érett korúaknak 4.

A második templom dicsősége

Írta: ifj. Lehotzky József

Kiadja: Abdai Keresztyén Közösség

Felelős kiadó: ifj. Lehotzky József

9151 Abda, Kossuth u. 20.

Rendelés, vélemények: 96/350-913

loviz@freemail.hu

A kiadvány mind részleteiben, mind egészében, hagyományos vagy elektronikus úton történő sokszorosítása, terjesztése engedélyezett! „copy, right ”

Minden jó fenntartva!

Abda, 2012.

Aggeus könyve

Erről a könyvről nem szoktak prédikálni a gyülekezetekben, pedig nagy jelentőségű isteni üzenetet tartalmaz a mai időkre nézve is. Én először 1985-ben, Szent Lélekkel frissen betöltekezett fiatalként hallottam erről egy drága testvértől, s megdöbbenett az üzenet világossága. Azóta még igazabb és aktuálisabb az üzenet, mint valaha.

A Biblia szerint a mi számunkra lett mindez megírva, akikhez elközelített az Úr visszajövetelének az ideje, hiszen Isten eredeti terve a Fiú (Bárány, Jézus) és az Ő elpecsételt menyasszonya. Az Ó-szövetség ennek a csodálatos tervnek csak az „árnyéka”, vagy modellje, makettje.

Akinek van füle, hát hallja!

Agg.1:1-4

*„Dárius király uralkodásának második esztendejében, a hatodik hónap első napján így szólt az ÚR igéje Aggeus próféta által **Zorobábelhez**, Sealtiel fiához, Júda helytartójához, és **Jósua** (Jézus) főpaphoz, Jócádák fiához: Így szól a Seregek Ura: Ez a nép azt mondja, hogy nem jött még el az ÚR háza újjáépítésének ideje. Az ÚR igéje azonban így szólt Aggeus próféta által: Hát annak itt van az ideje, hogy ti magatok faburkolattal díszített házakban lakjatok, amikor a templom még romokban hever?”*

A nevek jelentése:

Aggeus: ünnepi

Zorobábel: Babilonból kijött

Jósua: Jahve a szabadító, Ő megment (Jézus héber neve)

Tudjuk, hogy az Ószövetségben is és később is Istennél a nevek beszédesek, sokat elmondanak viselőjéről. Tehát ez a könyv, Aggeus könyve egy ünnepi prófécia. Isten ezt egy

ünnepélyes bejelentésként közölte Zorobábel, azaz a **Babilonból (ki)jött** prófétával és Jósua, azaz a **Szabadító** főpappal. Tudjuk, hogy ki a mi szabadító főpapunk: a Názáreti Jézus Krisztus.

Minden prófécianak több különböző szintre vonatkozóan van üzenete. Ez a prófécia fizikális szinten Dárius idejében teljesedett be Izrael életében. Bár más vélekedések szerint, ennek a templomnak a dicsősége Jézus idejében lett valójában nagyobb, hiszen a várva-várt Messiás ott járt és tanított 3 és fél éven keresztül. Rajta nyugodott az Isten dicsősége. Az Atya megjelent benne testileg. Sajnos ezt akkor csak kevesen ismerték fel, s ezért a nép vezetői elszalasztották a csodálatos lehetőséget. Tudjuk ellenben, hogy az ő szívük a mi érdekünkben lett megkeményítve egy időre, (már majdnem 2000 éve) hogy hozzánk is eljusson az üdvösség és a megmenekülés lehetősége. Most ellenben nálunk, pogányokból lett hívőknél, újjászületett keresztyéneknél van a „labda”, hogy betöltsük Aggeus próféciját, mert eljött a valódi Templom, s pünkösdkor az Úr felépítette az Ő Templomát, amelyet nem emberi kezek alkottak, hanem amelynek építője maga az Úr. (Zsid.8:1-2, 5; 11:10, 13-16)

Tudjuk, hogy Isten terve végeredményben Krisztusra és az Eklézsiára (Menyasszonyra) vonatkozik. Mit jelent akkor mindez számunkra, akikhez az idők vége elérkezett?

Mi a templom?

1Kor.3:16-17

*„Nem tudjátok, hogy **ti Isten temploma vagytok**, és az Isten Lelke bennetek lakik? Ha valaki az Isten templomát megrontja, azt megrontja Isten, mert az Isten temploma szent, és ez a **templom ti vagytok**.“*

Ef. 2:20-22

„Mert ráépültetek az apostolok és a próféták alapjára, a sarokkő pedig maga Krisztus Jézus, akiben az egész épület egybeilleszkedik, és **szent templommá** növekszik az Úrban, és akiben **ti is együtt épültök az Isten hajlékává** a Lélek által.”

Zsid. 3,6

„Krisztus ellenben mint Fiú a maga háza felett, **akinek háza mi vagyunk**, ha a bizodalmat és a reménységnek dicsekedését mind végig erősen megtartjuk.”

1Pt.2:4-5

„Járuljatok őhozzá, mint élő kőhöz, amelyet az emberek ugyan megvetettek, amely azonban Isten előtt „kiválasztott és drága”; ti magatok is mint **élő kövek épüljete fel lelki házzá**, szent papsággá, hogy lelki áldozatokat ajánljatok fel, amelyek kedvesek Istennek Jézus Krisztus által.”

Jel. 3,12

„Aki győz, azt **oszloppá teszem az én Istenem templomában**, és onnan nem kerül ki többé, felírom rá az én Istenem nevét, és az én Istenem városának, az új Jeruzsálemnek a nevét, amely a mennyből száll alá az én Istenemtől, és az én új nevemet.”

Egyértelműen mondja az Újszövetség, hogy az Eklézsiát, Krisztus gyülekezetét jelképezte a templom. Erről még sok csodálatos dolgot ír a Biblia, de most nem erről szeretnék írni.

Ef.4:11-16

„És ő adott némelyeket apostolokul, másokat prófétákul, ismét másokat evangélistákul, vagy pásztorokul és tanítókul, hogy felkészítse a szenteket a szolgálat végzésére, a Krisztus testének építésére, **míg eljutunk mindnyájan a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére**, a felnőttkorra, a Krisztus

teljességét elérő nagykorúságra, hogy többé ne legyünk kiskorúak, akik mindenféle tanítás szelében ide-oda hányódnak és sodródnak az emberek csalásától, tévútra csábító ravaszságától; hanem az igazsághoz ragaszkodva növekedjünk fel szeretetben mindenestől őhöz, aki a fej, a Krisztus. Az egész test pedig az ő hatására egybeilleszkedve és összefogva, a különféle kapcsolatok segítségével, és minden egyes rész saját adottságának megfelelően működve gondoskodik önmaga növekedéséről, hogy épüljön szeretetben.”

A gyülekezet, vagyis a mennyei templom felépülése ezek szerint az igék szerint az, mikor a testvérek egységben munkálkodnak, gyerekes viszályok és szakadások nélkül, az érett hívők a saját szolgálatukban szolgálnak, a szolgálók együtt munkálkodnak harmóniában. Tehát ez lenne az Úr temploma, ahol csak az Ő nevét dicsőítik, ahol Ő megjelenik, azaz jelen van, ott lakik tapasztalhatóan, s teljhatalommal vezetheti a gyülekezetet, és ahol valóban Ő az Úr.

Mik a faburkolattal díszített házak?

(Úgy látszik a faburkolat akkor is drága volt, s gazdagnak számított, aki ilyennel díszítette a házát.)

Nézzük meg nagy-vonalakban mik történtek az egyházban a történelem során?

Az első gyülekezetben valóban Krisztus uralkodott a Szent Szellem által. Az apostolok korában a gyülekezet szíve-lelke egy volt, s az apostolok keze által nagy jelek és csodák történtek. Ahogy üldözés támadt ellenük, az Úr dicsősége annál nagyobb volt rajtuk, ahová csak eljutottak a „krisztusi emberek” (keresztyének), ott növekedett az Ő temploma, s annak dicsősége. Nem voltak felekezetek, egy földrajzi helyen csak egy gyülekezet volt, s az magában foglalta a területen élő keresztyének összességét. Az Úr együtt munkálkodott velük,

megerősítve a hirdetett ígét jelekkel és csodákkal, s nagy kegyelem volt rajtuk. Amikor üldözték őket, akkor dicsőségesen haltak meg, mentek az Úrhoz, vagy elmenekültek, s még több helyen jöttek létre gyülekezetek. Valóságosan betöltötték az egész földet az Úr ismeretével. Igaz volt rájuk, hogy a vérük is magvetés volt.

Sajnos már az első században ott voltak az elhajlás, és a szakadás csirái, melyre az apostolok időben felhívták a figyelmet.

1Kor. 1,10

*„A mi Urunk Jézus Krisztus nevére kérlek titeket testvéreim, hogy mindnyájan egyféleképpen szóljatok, és ne legyenek közöttetek szakadások, hanem ugyanazzal az érzéssel és ugyanazzal a meggyőződéssel igazodjatok egymáshoz. Mert azt a hírt kaptam rólatok, testvéreim, Khloé embereitől, hogy **viszálykodások vannak közöttetek**. Úgy értem ezt, hogy mindenki így beszél közöttetek: „Én Pálé vagyok, én Apollósé, én Kéfásé, én pedig Krisztusé.” Hát részekre szakítható-e Krisztus? Talán Pál feszített meg értetek, vagy Pál nevére keresztelkedtetek meg?”*

1Kor.3:3

*„Amikor ugyanis **irigység és viszálykodás** van közöttetek, nem testiek vagytok-e, és nem emberi módon viselkedtek-e? Ha az egyik ezt mondja: „Én Pálé vagyok”, a másik pedig azt: „Én Apollósé”, nem emberi módon beszéltek-e? Hát ki az az Apollós, és ki az a Pál? Szolgák csupán, akik által hívővé lettetek; mégpedig ki-ki úgy szolgál, ahogy megadta neki az Úr. Én ültettem, Apollós öntözte, de a növekedést az Isten adta. Úgyhogy **az sem számít, aki ültet, az sem, aki öntöz,** hanem csak Isten, aki a növekedést adja. Aki ültet, és aki öntöz: egyek, és mindegyik majd a maga jutalmát kapja fáradozásához méltóan. Mert mi Isten munkatársai vagyunk, ti pedig Isten*

szántóföldje, Isten épülete vagytok. Az Istentől nekem adott kegyelem szerint, mint bölcs építőmester, alapot vetettem, de más épít rá. Vigyázzon azonban mindenki, hogyan épít rá.”

ApCsel. 20:29-30

*„Tudom, hogy távozásom után **dühös farkasok** jönnek közétek, akik nem kímélik a nyáját, sőt **közületek is támadnak** majd férfiak, akik fonák dolgokat beszélnek, hogy **magukhoz vonzzák a tanítványokat.**”*

Júd. 1:4

*„Mert **belopóztak közétek bizonyos emberek**, akik régóta elő vannak jegyezve erre az ítéletre: istentelenek, akik a mi Istenünk kegyelmét kicsapongásra használják, és a mi egyedüli uralkodónkat és Urunkat, Jézus Krisztust megtagadják.”*

3Jn.1:9-10

*„Írtam valamit a gyülekezetnek, de Diotrefész, aki köztünk **elsőségre vágyik**, nem fogad el minket. Ezért tehát, ha megérkezem, emlékeztetni fogom azokra a dolgokra, amelyeket művel, amikor gonosz szavakkal rágalmaz minket, de nem elégszik meg ezzel, hanem maga sem fogadja be a testvéreket, azokat pedig, akik akarnák, úgyszintén megakadályozza ebben, és **kiveti a gyülekezetből.**”*

Majd azt látjuk, hogy a langyosság és elhajlás miatt annyira messzire került a gyülekezet a Krisztusi dicsőségtől, hogy a középkorban már a Gyülekezet romokban hevert, a Római Katolikus Egyház uralma alatt. Az „eklézsiát” babiloni fogságra hurcolták, mint annak idején Izráelt is. S az Úr valódi temploma is romokban hevert. Mikor letelt az Isten által megszabott idő, Isten kezdte visszahozni őket a fogságból. Ugyanígy történt, mikor 1517. október 31-én Luther Márton kiszögezte 95 pontját, s ezzel elkezdődött a babiloni fogságból,

a sötét középkorból való kiszabadulása Krisztus testének. Kezdték visszatérni az „ígéret földjére”, azaz a Bibliához. Tudjuk, hogy a Reformáció egész Európát megváltoztatta, és elindította a hitbeli, társadalmi, tudományos, és gazdasági fejlődés útján. Ebben volt az első próféta Luther Márton. Igen ám, de a visszatérés megtorpant, mivel egyik oldalról nagy volt az ellenállás a klérus részéről, más részről kezdtek a királyok, uralkodók érdekből mellé állni a mozgalomnak, hiszen politikai erőt láttak benne. A reformátorok között is voltak teológiai, szokásbeli és hatalmi szembenállások, így létrejöttek különböző egyházak, úgy mint Lutheránus, Kálvinista, stb. Melyek sokszor még nevükben is hordozták az alapítójuk nevét. Ahelyett, hogy Isten temploma épült volna, elkezdték építeni Luther, Kálvin, stb. egyházát, a saját „faburkolattal díszített” (egy)házaikat. Aztán az egyházaikat kezdték egyre erősebbé tenni, megalkudtak, hogy politikai, társadalmi és sokszor gazdasági hatalomra is szert tegyenek.

Létrejöttek az államegyházak. Miközben Isten temploma, az Eklézsia (kihívtak közössége) még mindig romokban hevert. Az üldözöttekből üldözők, az elnyomottakból elnyomók lettek. Igaz lett a Laodíceai gyülekezetnek írt levélben megfogalmazott állapot:

Jel. 3:15-20

*„Tudok cselekedeteidről, hogy nem vagy **sem hideg, sem forró**. Bárcsak hideg volnál, vagy forró! Így mivel langyos vagy, és sem forró, sem pedig hideg: **kiköplek a számból**. Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, **meggazdagodtam, és nincs szükségem semmire**; de nem tudod, hogy te vagy a nyomorult, a szánalmas és a szegény, a vak és a mezítelen: tanácsolom neked, végy tőlem tűzben izzított aranyat, hogy meggazdagodj, és fehér ruhát, hogy felöltözz, és ne lássék szégyenletes mezítelenséged; és végy gyógyító irt, hogy bekend a szemed, és láss. Akit én szeretek, megfeddem és megfenyítem: igyekezz*

tehát, és térj meg! Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem.”

A gyülekezet feje, a Főpásztor kívül került a gyülekezeten, s zörget, hogy bocsássák be. Halld meg az Ő hangját, s hívd be az Őt megillető helyre!

Sajnos ezek a tendenciák a mai napig folytatódnak.

Egy-egy ébredési mozgalom az Igéhez való visszatéréssel indul, majd egyházat alapít vélt vagy valós előnyök miatt, az ébredés reményében, majd elkezdik építeni a saját „faburkolatos házaikat”, hogy minél sikeresebb legyen a gyülekezetük. Ettől kezdve egyre fontosabbá válik a külsőség, a látszat, az „image”, és nem utolsósorban a tekintély és a pénz. Egymással is versenyben vannak, hogy bizonyos kétes értékrend szerint melyik gyülekezet a sikeresebb. Ha már az Úr jelenléte nem lakik tapasztalhatóan a gyülekezetben, legalább érzelmileg, külsőségeiben legyen megragadó, illetve olyan, mintha az Úr ott lenne. Érzelmi hatásokat nevezünk a Szent Szellem jelenlétének, s pszichés függőség alakul ki a vezető és a gyülekezet irányában. Ez bálványimádás, ma élő bálványaink vannak. Vezetők, akik tanításainak nagyobb jelentőséget tulajdonítunk, mint az Isten igéjének.

A „faburkolatos házak” kifejezés a látszatot, a (lelki) gazdagságot, a külsőségekre való törekvést jelenti.

Közben pedig az Úr „temploma”, gyülekezete nem funkcionál, hanem romokban hever. Krisztus teste, szent menyasszonya szét van szaggatva darabokra, s közben azt hangoztatjuk, mint annak idején Izráel, hogy „még nem jött el az ideje”, hogy egy helyen, egy gyülekezet legyen, amely magában foglalja az összes ott élő „krisztusi embert”, hogy eggyé legyünk. Pedig ez az Isten akarata mihozzánk.

Jn. 17:11, 20-22

„Többé nem vagyok a világban, de ők a világban vannak, én pedig tehozzád megyek. Szent Atyám, tartsd meg őket a te neved által, amelyet nekem adtál, hogy **egyek legyenek**, mint mi!..... „De nem értük könnyörgők csupán, hanem azokért is, akik az **ő szavukra hisznek** énbennem; hogy **mindnyájan egyek legyenek úgy, ahogyan te, Atyám, énbennem, és én tebenned**, hogy ők is bennünk legyenek, **hogy elhiggye a világ**, hogy te küldtél el engem. Én azt a **dicsőséget**, amelyet nekem adtál, **nekik adtam, hogy egyek legyenek, ahogy mi egyek vagyunk:**” (Ez az azóta élt összes újjászületett keresztyénről szól.)

1Kor. 1,10

„A mi Urunk Jézus Krisztus nevére kérek titeket testvéreim, hogy **mindnyájan egyféleképpen szóljatok**, és **ne legyenek közöttetek szakadások**, hanem ugyanazzal az érzéssel és ugyanazzal a meggyőződéssel **igazodjatok egymáshoz.**” (Ez az összes Korintusban élő hívő testvérnek szól, nem egy felekezetnek, vagy egyháznak.)

ÉBRESZTŐ emberek!!!

Az ige szerint nincsenek felekezetek, mert egy a Fej, egy a bemerítés és egy a test.

Ef. 4:1-6

„Kérek tehát titeket én, aki fogoly vagyok az Úrért: éljeteek **mélton ahhoz az elhivatáshoz**, amellyel elhivattatok, teljes alázatossággal, szelídséggel és türelemmel; viseljétek el egymást szeretettel, **igyekezzetek megtartani a Lélek egységét a békesség kötelékével**. Egy a test, és egy a Lélek, aminthogy egy reménységre kaptatok elhívást is: **egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség, egy az Istene és Atyja** mindeneknek; **ő van mindenek felett, és mindenek által, és mindenekben.**”

Ma azt mondják a keresztyének, hogy az lehetetlen, hogy a

felekezetek egygé legyenek, és megszűnjenek a különbözőségek. Testies egységesdi, kompromisszumokon alapuló ökumenia, aliansz van, ami csak a külsőségeiben próbálja demonstrálni az egy testet. Senki nem hajlandó feladni a maga felekezeti szervezeteit, dogmáit és főleg a hatalmát. Ezek a dogmák sokszor testies vesszőparipák, amik csak részigazságokat tartalmaznak. Ezek a felekezeti tanítások valamikor új felismerések lehettek, de ma az Úr tovább akar vezetni minden felekezetbe tartozó testvért, hogy eljuthassunk a tökéletességre és az egységre.

Vannak olyan szakadások, melyek a Szent Lélektől indult ébredés miatt jöttek létre, de később, mivel konzerválni akarták az Isten áldását, létrehoztak egy szép „faburkolatos” (egy)házat. Ám az Isten áldása olyan, mint a manna, nem lehet elrakni holnapra, mert megposhad. Mindig a Szent Lélek friss vezetése szükséges.

Voltak aztán olyan szakadások, amelyek eleve a hatalomról szóltak, s a teológiai különbségekkel csak álcázták a hatalmi viszályt. Ezekben soha sem volt jelen a Szent Lélek.

Elnézést szeretnék kérni, de nem nevezném meg most az ilyen szakadásokat.

Tisztelt Pásztorok!

Nem számít az, hogy kinek az egyháza, gyülekezete, missziója mekkora, milyen szép és dicsőséges! Az sem számít, mennyire kenetteljes a dicsőítés, mennyien vagytok, vagy van-e TV-, rádióadásotok! Elhiszitek, hogy Istent, aki a mennyet és a földet alkotta és fenntart mindeneket, NEM NYŰGÖZI LE mindez? Ez egyik sem az Ő dicsősége. Ez mind csak a ti dicsőségetek, s a világ előtti tekintélyeteket szolgálja.

Hadd említsem meg a mai magyar helyzetet. Ahogy megvonta a világ az anyagi támogatását, rögtön tiltakoztok, demonstráltok. Nem tudjátok, hogy a világ sohasem fogja elfogadni azt, ami nem az övé? Ez a dolgok jelenlegi rendje.

Akik bekerültek a támogatott egyházak közé, lehet, hogy veszélyben vannak. Volt már ilyen a történelemben régen is, és nem olyan régen is. Láthattuk milyenné váltak akkor az „elismert” egyházak.

(Eleve furcsa ez a kifejezés, hogy egyházak, ha egy, akkor hogyan lehet többes számban?)

Ha kinyitjuk a Bibliánkat az Újszövetség tartalomjegyzékénél, akkor ezt olvashatjuk?

- Pál 1. levele a Katolikusokhoz (Pápistákhoz)
- Pál 2. levele a Katolikusokhoz
- Pál levele a Reformátusokhoz (Kálvinistákhoz)
- Pál levele az Evangélikusokhoz (Lutheránusokhoz)
- Pál levele a Metodistákhoz (Wesley-ánusokhoz)
- Pál levele a Nazarénusokhoz
- Pál levele az Adventistákhoz (E. G. White-istákhoz)
- Pál levele a Baptistákhoz
- Pál levele a Pünkösdistákhoz
- Pál 1. levele a Hit Gyülekezetéhez
- Pál 2. levele a Hit Gyülekezetéhez
- Pál levele a ...

NEM! NEM! NEM!

Pál nem így írt, hanem ő a településen lévő összes hívőhöz szólt, mert egy településen csak egy gyülekezet létezik az Úr szemében.

Elnézést, ha valamelyik felekezet „faburkolatos házát” kihagytam, sajnos nincs itt elég hely, hogy mindet felsorolhassuk. Az SZJA bevallások útmutatóiban fel vannak ezek sorolva. Köztük csak néhány van, mely legalább a nevében, az ígéhez hasonlóan, a helység nevéből neveztetik. Sajnos ezek sem egyesítik az összes ott élő testvért, mivel az emberek teológiák köré csoportosulnak, és nem a Fej, a Király, Jézus Krisztus köré. Az új egyházi törvény szerint ezután sokkal kevesebb lesz.

Ezzel szemben ezt olvassuk a Szentírás tartalomjegyzékében:

- Pál levele a rómaiakhoz
- Pál levele a korinthusiakhoz
- Pál levele a Galácia beliekhez
- Pál levele az efézusiakhoz
- Pál levele a Filippi beliekhez
- Pál levele a ...

Krisztus testét nem oszthatjuk föl, vagy szét, mert az Ő teste egy, „avagy részekre osztatott e a Krisztus?”

Az előbbi szervezetek nem az Ő temploma, hanem csak a mi faburkolattal díszített házaink, közben az Ő temploma ma is romokban hever. Ebből nem láthatja a világ meg, hogy Krisztus valóban eljött! Csodálkozunk, hogy miért nem jött még el az utolsó nap? Ti valami misztikus egységről, meg egység demonstrációkról gondoltok. Egy valamiféle misztikus egységet a világ nem fog meglátni. A közös demonstráció sem érdekli őket, mert abban ők jobbak. Csak a valódi, látható, működő egy gyülekezetben tudja a világ felismerni Krisztust. Csak ilyen Menyasszonyért fog visszajönni. Meddig várjon még a Vőlegény?

Nézzük, mit tesz Ő, a Király, az Uraknak Ura.

Agg.1:5-6

*„Azért így szól a Seregek Ura: Gondoljátok meg, mi történik veletek! **Sokat vetettetek**, de keveset hordtatok be; **esztok**, de nem fogtok jóllakni; **isztok**, de nem fogtok megrészegegni; **ruházkodtok**, de nem fogtok megmelegedni. Aki pénzért dolgozik, mintha **lyukas erszénybe** rakná a pénzét.”*

Isten gondolkodásra, számvetésre szólít fel minket. Sajnos a karizmatikus keresztyének nagy többsége nem szokott ilyen számvetéseket csinálni. Sokszor a gondolkodást, a tudományt helytelennek is tartják, mondván majd „az Úr megáld; hit által

minden a tiéd; ragadd meg hitben; állj rá az ígére”, stb.. A számvetést szintén nem tartják jónak, hiszen „ami a hátam mögött van elfelejtven”, idézik Pált. De sajnos a történelemből egy dolgot biztosan meg lehet tanulni: azt, hogy az emberek nem tanulnak a történelemből. Így aztán újból és újból elkövetik ugyanazokat a hibákat.

Itt most az Úr szólít fel a számadásra és a múlt vizsgálatára. Jobban tesszük, ha engedelmeskedünk neki! Tegyük hát meg ezt, használva az eszünket, és gondolkozzunk el.

Mi is történt velünk az elmúlt időkben?

1. tünet: „*sokat vetettetek, de keveset arattok*”!

Rengeteg erőfeszítés, anyagi áldozat, felhajtás, kampányok, külföldi szolgálók, felkent testvérek, felvonulások, demonstrációk, stb. ami 1990 óta történt Magyarországon, az evangelizáció érdekében. Természetesen ez igaz a világ nagy részére is. Sajnos 22 év alatt nem történt meg az áttörés, a várva-várt nagy ébredés. Csak keveset arattunk. Nem mondja, hogy egyáltalán nem arattunk, de csak keveset. Később azt mondja, hogy mintha lyukas erszénybe gyűjtenénk. Bár vannak megtérők, néha sokan megtértek, de mindig vannak, akik ki is potyognak, sajnos nem tudnak megmaradni valami miatt. Nagy a gyülekezetekben a fluktuáció, még a legsikeresebbekben is.

Erről nem kívülállóként írok, hiszen ezeket az éveket végig szolgáltam, sokszor felelőtlen odaszánással is a lelkek megmentéséért, de sajnos fájdalommal kellett látnom azokat, akik visszamentek a világba, vagy megbotránkoztak és évek óta gyümölcstelenül nyalogatják sebeiket. Ezek a felekezetek, gyülekezetek még igyekeznek sok embert elérni, némelyek meg is térnek, addig sokakat megbotránkoztatnak, megbántanak, megsebeznek ok nélkül, mivel a saját gyülekezetüket igyekeznek építeni. Igyekeznek a saját missziójukat összetartani, produkálni a fejlődést, a szaporodást és nem

veszik észre, hogy közben lyukas erszénybe gyűjtenek.

Egy nagy és sikeresnek tartott gyülekezet pásztora szomorúan mondta, hogy kb. 1000 embert merített be egy vidéki városban, de a gyülekezete látogatottsága nem nőtt 200 fölé. Azt hiszem, ennek a létszámnak még Budapesten is örülne bármely közösség. De ő amiatt a kb. 800 ember miatt szomorkodott, aki nem maradt meg az Úrban. Valóban, van is min szomorkodni, és számot vetni. Mi lehet az oka?

Az említett pásztor, mikor beszélgetett egy hagyományosabb gyülekezet pásztorával, azt kérte:

- „Odaadhatom-e olyan emberek címét, akiket bementettem, hogy megkeressétek őket? Hátha egy más fajta istentiszteleti formában jobban tudnák a hitüket gyakorolni. Belátom, hogy nem mindenki tudja ilyen formában fogadni a kenetet, ahogy ez nálunk megy.”

Az a probléma, hogy az így már egyszer megérintett, de kipotyogott emberek sok esetben később már nehezen, vagy egyáltalán nem érhetőek el az evangéliummal, mert nagyot csalódtak.

Nagy hiba, hogy sokszor csak egyfajta mentalitásban, stílusban, kultúrában vagyunk hajlandóak gyakorolni a hitet, pedig a hit nem függ ezektől, és nem is kötődik ezekhez. Természetesen, gyártunk rá teológiát, de ezzel lyukas lesz az erszényünk, mert már a saját (egy)házunkat építjük. A lelkipásztor mentalitása, stílusa, kultúrája (vagy kulturátlansága) rányomja a bélyegét a közösségre, és ezzel gátolja a gyülekezet fejlődését. Az egyszemélyű vezetés miatt a vezető szolgálata (apostol, evangélista, tanító, pásztor, próféta) csak egyféle szolgálatot preferál a gyülekezetben, mert csak ebből a szemszögből szól a tanítás, csak egyfajta példaképet láthatnak, és az egész közösség egyfajta szolgálatban gondolkozhat. Ezért, ha valakinek más az elhívása, az kihullik, vagy olyan tevékenységet kell végeznie, amire nincs elhívva, s

így egy idő után frusztrálttá, aztán passzívvá válik, elveszti az Úrtól kapott látását, vezetését.

Itt eszembe jut egy vicc, ami kicsit megvilágítja a helyzetet:

A sváb fiú bevonul katonának, unja már a nótázást, s elkezd hozzá „*tercelni*”. Az őrmesternek feltűnik a furcsa hang, és megállítja a menetet:

- Melyik volt az, lépjen ki!

Kilép: - Jelentem én voltam!

- Mit csinál katona?

- Jelentem „*terceltem*”!(második szólam éneklése 3 hanggal odébb)

- Nagyon jó, mindenki „*terceljen*”!

Sok gyülekezet vezető azt gondolja, hogy mivel neki az evangélizáció van a szívében, ezért mindenkinek ezt kellene tennie a siker érdekében. Ez uniformizálás, és nem egység, és nem test. Pál azt mondja: „Ha pedig mindnyájan egy tag volnának, hol volna a test? Így azonban sok tag van ugyan, de egy test.”

Olvassuk el odafigyelve, mit ír az *1Kor. 12:12-26*.

Ezért jobb, ha egy egyenlő felelősségű, de különböző karakterű, elhívású emberekből álló presbitérium vezeti a helyi gyülekezetet, ami ráadásul nem egy tanrendszer (dogma) körül, hanem Krisztus körül csoportosul. Tulajdonképpen az Újszövetség is ilyen vezetésről ír, ahol teljesen különböző emberek is együtt tudják a hitüket gyakorolni, és amiben minden ott élő testvér részt tud venni.

2. tünet: „*esztek, de nem fogtok jóllakni*”.

Vajon szellemileg ez mit jelent?

Mit nevez eledelnek az újszövetség? Az **Isten Igéjét**. Tehát olvassuk az igét, de csak egy bizonyos szintig, csak a teológiai irányvonalunkon belül tudjuk értelmezni, felekezeti

„szemüveggel”, és ez nem okoz teljes belső megelégedettséget, jóllakást. Nem ad igazi erőt a munkához. Biztosan már sokan voltatok úgy, hogy sok éves hívőség után úgy éreztétek, hogy már nem tud újat mondani az ige. Ez is a saját (egy)házatok építgetéséből fakad. Isten mindig akar újat mondani, tovább vezetni, táplálni. Képes adni nekünk az „elrejtett mannából”, új rhemákat. Vedd le a felekezeti szemüveget, nyisd ki a szíved a teljes Krisztus teste felé! Nagy veszélyben vagy, ha megmaradsz a saját (egy)házad építésében. Mivel már nem táplál minket eléggé a mennyei eledel, az ember, és sokszor a vezető is, keres más eledelt, illetve van valaki, aki kínál más eledelt. Tudjuk ki az. Ilyenkor kapnak helyet, a viszkető füleket csiklandozó tanítások, melyektől nem elégszel meg, hanem eltelsz, elrontod a szellemi gyomrodat, s így a tápláló ígére már nem is fogsz vágyakozni. Ez nem egy elmélet, mert gyakorlatban láttam, a szemem előtt zajlott le sajnos már több esetben is ez a folyamat. Ebben az igében értettem meg ennek az okát. Ha azt érzed, hogy nem kapsz elég táplálékot az igéből, ebbe ne nyugodj bele, hanem az Úrhoz menj, mert csak Ő tudja ezt megadni neked!

3. tünet: „*isztok, de meg nem részegetek*”

Mit mond az ige, mit lehet innunk az Újszövetségben?

Apcsel.2:12-13

*„Álméklodnak vala pedig mindnyáján és zavarban valának, egymásnak ezt mondván: Vajon mi akar ez lennie? Mások, pedig csúfolódva mondának: Édes bortól részegetek meg....Mert **nem részegek ezek**, a mint ti állítjátok; hiszen a napnak harmadik órája van;”* (Hanem beteltek Szent Lélelkel)

Efész.5:18

*„És meg ne részegetjeteK bortól, miben kicsapongás van: hanem **teljesedjeteK be Szent Lélelkel.**”*

Az Újszövetség a Szent Szellemmel való betöltekezést hasonlítja a megrészeződéshez, illetve azt mondja, hogy ezek nem részegek, bár úgy látszott. Aki már átélte ezt, az tudja, hogy milyen hatása van a Szent Szellemmel való betöltekezésnek, s mennyire szabaddá teszi az embert a földi, testi dimenziók rabságától. Azt akarja itt mondani az Úr, hogy bár hiszünk a Szent Lélek keresztségben, szólunk is nyelveken, de már nem adjuk át magunkat teljesen a Szent Szellem uralmának, hanem kezdünk a saját utunkon járni.

Az apostolok nem kerestek emberi biztonságot, hanem ráhagyatkoztak a Szent Szellemre, szinte részegek lettek tőle. Felszabadultak a félelmeik alól, és felforgatták az egész akkori világot, betöltve az evangéliummal. Mint a „gügyék”, bocsánat, lelki szegények! Mikor megverték őket, örültek, hogy „méltókká tétettek arra, hogy az Úr nevéért szenvedhettek”. Nagy bátorsággal és nagy bölcsességgel szólták az igét, s az emberek irigyelték a szabadságukat, mely vonzotta őket.

Ha te a felekezeted építésén dolgozol, nem csoda, ha gondterhelt vagy, hiszen erre nincs ígéretünk az Úrtól, sőt azt mondja Salamon a 127. Zsoltárban:

*„Ha az Úr nem építi a házat, **hiába dolgoznak** azon annak építői. Ha az Úr nem őrzi a várost, **hiába vigyáz** az őriző. Hiába néktek korán felkelnetek, későn fekiüdnök, fáradtsággal szerzett kenyeret ennetek! Szerelmesének álmában ád eleget.”*

A saját gyülekezeteitek építése teljesen hiába való dolog!

Ha kijössz a saját (egy)házad építéséből, és elkezded az Úr házán dolgozni, ihat sz megrészeződésig, mert az Úr be fog tölteni az Ő dicsőségével. Szinte alvajáráro leszel, *„olyanok leszünk akkor, mint az álmodók, megtelik a szánk nevetéssel”*. (Zsolt.126:1-2.) A zsoltár szerint a környező népek is látták, hogy nagy dolgokat tett velük az Úr. Jézus meg azt mondja: *„hogy megtudja a világ, hogy te küldtél engem”*.

4. tünet: „*ruházkodtok, de nem fogtok megmelegedni.*”

Ismét itt a kérdés, hogy mi az a ruházkodás?

Azt kérdezem: mi adja a melegséget a közösségben, a gyülekezetben?

A SZERETET! Igen.

Sokat beszélünk a szeretetről, sokat hivatkozunk rá, talán még tanítás is van róla, mégsem sugárzik közöttünk. Panaszkozhatunk, hogy nincs szeretet a gyülekezetben: ” engem nem szeretnek”, de ez azt jelenti, hogy **Ő** már nincs köztünk. Nem tévedés, valóban a szeretet személy, mégpedig maga Jézus. Ő a szeretet. Hát persze, hogy nincs köztünk, hiszen Ő „nem lakik emberkéz által épített templomokban”. Ő csak az Ő templomában lakik, ami nincs szétszabdalva, nincs felparcellázva, darabokra osztva, hiszen akkor Jézus is darabokra lenne osztva. Ahol emberek a saját egyházaikat építik ott az Úr nem lakhat. Ő építi fel az Ő egyházát, és azon még a pokol kapui sem vehetnek diadalmat.

Választhatsz. Mit akarsz építeni? Egy sikeresnek tartott felekezetet, szép összejövetelekkel, látványos demonstrációkkal, gyönyörű zenékkal, méltóságos elismerésekkel, pozíciókkal, tekintéllyel, képzett teológusokkal, gyönyörű imaházakkal, politikai és gazdasági befolyással, sok adakozó taggal, saját újsággal, TV- és rádióadással, a világiak elismerésével, egyházi státusszal, vagy az **Ő templomát, melyen a pokol kapui sem vesznek diadalmat.**

Akarsz-e még lyukas erszénybe gyűjteni? Szerintem ez nagy butaság! Ha lyukas az erszény, akkor inkább ne gyűjts bele semmit, mert azt mind elveszted. Igaz?

Egy nagyon megdöbbenő, s számomra félelmetes, rettenetes dolog, azt mondja az Úr, hogy amit összehordtatok, azt **elfújtam**. Az a helyzet, hogy én már láttam ilyet, részt vettem

ebben. Miben reménykedhetünk, ha maga **az Úr fújja szét** a munkánkat? Láttam erőteljesen fejlődő gyülekezetet egyik napról a másikra szétesni, darabjaira hullani. Sebesültek szanaszét. Ennek pont 20 éve. S a testvérek többsége még mindig élettelen, s aki valamelyik gyülekezetben tevékenykedik, ők is sérültek, ahogy mi is sérültek vagyunk.

Én többet nem vagyok hajlandó senki másnak a házát építeni, még a magamét sem, csak Krisztusnak a csodálatos templomát. Más gyülekezetek is sokszor, sok helyen szakadtak, szétváltak, „nincs e testben egy ép hely sem.” Ézs. 1:6

„Tetőtől talpig nincs rajta ép hely, csupa zúzódás, kék folt és gennyes seb. Nem nyomták ki, nem kötözték be, olajjal sem gyógyították.”

Sajnos, ilyennek látszik most Krisztus teste.

A megdöbbenő ebben az volt, mikor kérdeztem az Urat, hogy hogyan lehetett a Sátán ilyen erős, hogy megakadályozta az Úr munkáját? Ő Bábel történetéhez vezetett. Erről itt nem akarok írni, mivel egy másik írásban részletesen megosztottam már.

Az Úr válasza az volt, hogy nem a Sátán okozta a szakadást!!!

Hanem az Úr zavarta össze az emberek nyelvét!

Még egyszer: AZ ISTEN VOLT AZ, aki összerombolta, amit építettünk. Itt is azt mondja, hogy Ő maga fújja szét a munkánkat. Isten teszi eredménytelenné az evangélizációs munkánkat. Isten maga akadályozza meg, hogy felépüljenek a szép emeletes házaink, a csodálatos gyülekezeteink! Ez eretnekségnek hangzik, de ez Isten ígéje!

Vajon a jelenlegi ütemben van-e esélyünk a misszió munka bevezetésére, vagy valamit gyökeresen meg kell változtatnunk?

Az **Úr parancsára** nem adott az ég harmatot, hiányzott a Szent Lélek áldott esője, nem jött el az a bizonyos késői eső. Az Úr parancsára nem termett a búza (a vetőmag, azaz az

evangélium). Teljesen hamis evangéliumot hirdettünk, nem tapasztalták az emberek a feltámadás valódi erejét. Mikor Péter kiállt pünkösdkor prédikálni, az emberek szívét keresztüldöfte a hirdetett beszéd, s egyöntetűen azt kérdezték: - Mit kell tennünk?

Ma meg mindenféle programokkal alig tudjuk becsalogatni az embereket az épületeinkbe, hogy „legyenek kedvesek meghallgatni az előadásainkat”, esetleg engedjék már meg, hogy ingyen műsort szolgáltatassunk nekik.

A bort is megverte az Úr, a hívőket is nehezen tudjuk mindenféle műsorokkal megtartani, hiszen ha nálunk nem „érzi” jól magát, elmegy másik gyülekezetbe. Ha Krisztusnak a gyülekezetét elhagyja, kinek a gyülekezetébe megy át?

Azt szokták kérdezni manapság: - Hogy érezted magadat a gyülekezetben?

Micsoda kérdés ez? Jézus soha nem kérdezett ilyet. Jézus arra szólított fel, hogy kövessük Őt. Azt mondta: „A rókáknak barlangjuk van, és az égi madaraknak fészük; de az ember fiának nincs fejét hová lehajtania.” LK 9:58

Eljött az ideje, (már eddig is itt volt) hogy végre otthagyjuk a „faburkolatos házainkat”, s elkezdjük az ÚR **TEMPLOMÁNAK** az építését! Ő már feltúrta a karján az inget. Mindennel el fog látni, megindítja a mennyei erőket is, hogy felépüljön az Ő csodálatos temploma, az **EKLÉZSIA**. Ne félj otthagyni a saját „házad” építését, ne gondold, hogy csak a saját erődre támaszkodhatsz! Az Úr maga van velünk, Ő már a világ megteremtése előtt mindent elintézett.

Az Eklézsia az Ő eredeti terve, s ennek másolataul, makettjéül mutatta be Mózesnek a hegyen a sátrat. A gyülekezet a Mennyei Jeruzsálem.

(Erre most nem térek ki, majd később erről is írok.)

Vannak-e még köztünk olyan testvérek, akiknek a szívében

még ott él a vágy az első századi gyülekezet dicsősége után? Vannak-e még, akik készek földadni mindent Krisztusért, a menyasszonyért? Vannak-e, akik készek akár szenvedni, vagy meghalni is az mi drága Mesterünkért? Ég-e még valakiben az a vágy, hogy az Úr természetfeletti jelenléte lakozzon a gyülekezetben? Emlékszik-e valaki a Ház régi dicsőségére?

Vannak viszont, akik azt mondják, hogy nem azt kell visszahozni. De az Isten Igéje szerint újjá kell építenünk a Krisztus testét az apostolok idejéhez hasonlóan! Lehet, hogy most úgy néz ki, hogy sehol sincs dicsőségben ahhoz képest, de az Úr megígérte, hogy az utolsó idők Eklézsiája dicsőségesebb lesz, mint az első időké. Az Úr megrendíti az eget és a földet, megrendíti a mennyei, s átani hatalmakat, s megrengeti a földi, emberi hatalmakat is. S megrendíti a nemzeteket, s eljönnek mind, akiket kiválasztott az Úr magának, minden népből, nemzetből. Azt mondja, hogy az övé az ezüst és az arany, amit elhoznak a nemzetek. Tehát várhatóan a népek nagy emberei közül is sokan az Úrhoz futnak.

Azt mondja, kérdezzétek meg a papokat. Az ószövetségi papok el tudnák mondani, hogy mi lett, ha a tisztátalan hozzáért a szentelt húshoz. Bizony, nem a szent hatott a tisztátalanra, hanem a tiszta lett tisztátalan. Ugyanígy a tisztátalan ember megfertőz mindent. Olyan, mintha a tisztátalanság erősebb lenne a tisztaságnál. Azt mondja az Úr, hogy ilyen az Ő népe, a gyülekezet is. Akármit tettünk eddig, az előtte tisztátalan.

Ha tisztátalan módszereket alkalmazunk, vagyis nem az Úrtól vett módon építjük az Ő gyülekezetét, az mind-mind tisztátalan. A jó szándék nem teszi tisztává a módszereinket. Viszont a módszereink tisztátalanná teszik a szívünket, a gyülekezetet. Az Úrnál nem szentesíti a cél az eszközt, hanem szentségteleníti az eszköz a célt.

Mire gondolok? Istennek teljes integritása van, azaz teljesen egységben van a szava a cselekedeteivel, s ezek egy kicsit sem

változnak az évezredek alatt.

Sajnos, Isten szemében a kb. kétezer év alatt épült egyházak, felekezetek, gyülekezetek, keresztyén közösségek, a hagyományaikkal, a módszereikkel, struktúrájukkal, szokásaikkal, templomaikkal, miséjükkel, istentiszteletükkel, felkentjeikkel, programjaikkal, stb. stb. mind-mind tisztátalanok.

Zsolt. 133,1-3

„Zarándokének. Dávidé. Ó, mily szép és mily gyönyörűséges, ha a testvérek egyetértésben élnek! Olyan ez, mint mikor a drága olaj a fejről lecsordul a szakállra, Áron szakállára, amely leér köntöse gallérjára. Olyan, mint a Hermón harmatja, amely leszáll a Sion hegyére. Csak oda küld az ÚR áldást és életet mindenkor.”

Gyönyörű ez a zsoltár, mindig csak elámulok, hogy milyen rövid, s mégis mennyi csodálatos üzenet van benne. Azt mondja, hogy csak odaküld áldást az Úr és életet. Csak oda, és máshová nem. Nincs máshol élet, értitek, sem áldás! Persze azt mondjuk, hogy a gyülekezetünkben egységben vagyunk. Értsétek már meg, hogy nekünk nincs gyülekezetünk! Nekünk csak szakadásaink vannak, azaz „szektáink”. Az Úrnak van gyülekezete, és csak EGY, egyetlen egy. És teljesen egységben kell lennünk! Csak ez szent az Ő szemében, csak ez a tiszta épület.

Az tetszik még Isten igéjében, hogy nem hagy kétséget afelől, hogy mit ért bizonyos szavakon, illetve mely időkre vonatkozik. Azt is hozzá teszi, hogy „mindenkor”, vagy a Károli fordítás szerint: „örökké”. Tehát nem csak Dávid idejében, hanem most is, és holnap is, míg a világmindenség áll. A mennyben is. Értitek? Vagy most egységre jutunk, vagy nem lehetünk a mennyben, mert ott nincs többé szakadás, széthúzás, másképp gondolás, csak egység.

Tudjuk, hogy a sátrat Isten maga mutatta meg Mózesnek, s azt mondta, hogy: „Vigyázz, hogy mindent aszerint tegyél, amint ott láttad!” Aztán a templom terveit Isten adta meg Dávidnak, s ő meghagyta a fiának, Salamonnak, hogy mit hogyan építsenek.

Szerintetek, mi lett volna, ha másképp építettek volna? Lejött volna az Isten dicsősége? Mi magunk is elítélnénk őket az engedetlenségük miatt, s meglepődnénk, ha mégis Isten dicsősége betöltötte volna a templomot. Azt mondanánk, hogy hogyan tehetted ezt Isten, hiszen engedetlenek voltak?

S igazunk lenne. Miért gondoljuk akkor azt, hogy a mindenféle „faburkolatos (egy)házaikat” Isten dicsősége valamilyen csoda folytán be fogja tölteni??? Hátha Isten adminisztrációs hibát vét? Mi csalódnánk a legjobban. Tudjátok, nekünk még egyszerűbb a helyzetünk, mint nekik volt. Nem csak egy ember látta, hogy mit akar Isten építeni, hanem már az első gyülekezet egyszer felépült, csak újjá kell építenünk. Emlékszünk még arra a tűzre, szentségre, egységre és szeretetre, amit a Biblia ír? Ha egyszerű halász emberek által, rabszolगतartó társadalomban, római megszállás alatt lévő, bigott vallásos zsidók közt Isten véghez tudta vinni a Szent Lélek által az első gyülekezet terjedését, mennyivel inkább manapság, amikor a világ nagy részén szólásszabadság, lelkiismereti és gyülekezési szabadság van. Csak higgyük el, hogy az Úr terve nem változott. Végig a Bibliában benne van az Ő terve a Krisztus menyasszonyával kapcsolatban, s a templommal, az Eklézsiával kapcsolatban.

Azt írja Aggeus, hogy félelem fogta el a népet, s elmentek, hogy felépítsék az Úr templomát.

Van-e Isten félelem a szívetekben, vagy modernekké lettünk, hogy már Istent sem féljük? Isten az Ő kegyelméből

megváltott, és szolgálatra elhívott minket. A Szent Lelkével elpecsételt. Mennyire igazán kell akkor cselekednünk, ha Ő ilyen nagy árat fizetett értünk. Jézus nem egy „hígított” evangéliumot hirdetett. Azt hirdette, hogy elközelített Isten uralma. Nem az embereké, ezért mondja Pál, hogy:

Fil. 2,12

„...szeretteim, ahogyan mindenkor engedelmeskedtetek, nem csupán jelenlétemben, hanem sokkal inkább most, távollétemben is, **félelemmel és rettegéssel** munkáljátok üdvösségeteket.”

Zsid. 12:25-29

„**Vigyázatok**, hogy **el ne utasítsátok** azt, aki szól! Mert ha azok **nem menekültek meg**, akik elutasították azt, aki a földön adott kijelentést, **mennyivel kevésbé menekülünk meg mi**, ha elfordulunk attól, **aki a mennyből szól hozzánk**. Az ő hangja akkor csak a földet rendítette meg, most azonban ezt ígéri: „Még egyszer megrendítem nemcsak a földet, hanem az eget is.” A „még egyszer” pedig azok megváltozását jelenti, amelyek mint teremtett dolgok megrendülhetnek, hogy megmaradjanak a rendíthetetlenek. Ezért tehát mi, akik rendíthetetlen országot kaptunk, legyünk hálásak és azzal szolgáljunk Istennek tetsző módon: **tisztelettel és félelemmel**. Mert a mi Istenünk emésztő tűz.”

1Pt. 1:17-18

„Ha pedig mint Atyákat hívjátok őt segítségül, aki **személyválogatás nélkül ítél** meg mindenkit cselekedete szerint, **félelemmel töltsétek el** jövővénységetek idejét, tudván, hogy nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életmódotokból.”

Gondolom, erősen felvetődik bennetek a kérdés: Mit tegyek, hogy valóban az Úr templomát építsem? Olyan lehetetlennek

tűnik ez a mai időkben. Az biztos, hogy ítélkezéssel és végeláthatatlan vitákkal nem fog kialakulni az egység. Először is azt mondja az Úr, hogy felforgatja a királyi trónokat, s a harci kocsikat az Úr. A fent idézett levélben ugyanezt ígéri az utolsó napokra Isten, hogy az emberi építmények összeomoljanak. Szerintem, egyre nehezebb lesz hűségesen megmaradni hitben, s valóban megalkuvás nélkül követni Jézust.

Jn. 10:14-16

*„Én vagyok a jó pásztor, én ismerem az enyéimet, és **az enyéim ismernek engem, ahogyan az Atya ismer engem, én is úgy ismerem az Atyát: és én életemet adom a juhokért. Más juhaim is vannak nekem, amelyek nem ebből az akolból valók: azokat is vezetnem kell, és hallgatni is fognak a hangomra: és akkor lesz egy nyáj, egy pásztor.**”*

Jézus szavai szerint úgy lesz belőlünk egy nyáj, ha követjük a pásztort. Nekünk nem egymást kell néznünk, és egymást utánoznunk, hanem meg kell tanulni meghallani, és felismerni az Úr hangját. S az Ő szelíd hangját kell követni, s akkor el sem téveszthetjük, mert találkozni fogunk. Egy nyájjá leszünk! Hallelúja!!!

Olvastam egy leírást arról, hogy a Közel-Keleten, mivel kevés az itató hely a nyájak számára, ezért egyszerre több nyáj is megy inni a vízhez. Néha több ezer birka iszik lehajtott fejjel a forrásnál. Hogyan tudják utána a pásztorok kiválogatni a saját nyájukat? Mikor már eleget ittak a bárányok, elindulnak a pásztorok különböző irányba, s mindegyik elkezd énekelni, vagy furulyázni a megszokott dallamát. S ahogy különböző irányba haladnak, úgy kezd a nyáj több felé szakadva menni a saját pásztorá után a megszokott dallamot hallva.

Nekünk is ez az egy dolgunk, hallani a (fő)Pásztorunk hangját,

s követni Őt.

Róm. 8:14

„*Akiket pedig Isten **Lelke vezérel**, azok Isten fiai.*”

Ez világos beszéd. Alapvetően Nem attól leszel keresztyén, ha elmondod a „megtérök imáját”, vagy ha gyülekezetbe jársz, Bibliát olvasol, imádkozol, adakozol, szolgálatot vállalsz a gyülekezetben.

Hogy meghalld, és kövesd Jézus szavát, ez élet-halál kérdése ezekben az utolsó időkben. Ha a pásztorodat követed, akkor lehet, hogy ő jó helyen van, de te nem. Olyan nehéz idők jönnek erre a világra, hogy csak a Megváltónk hangját követve tudjuk győztesen fogadni a visszajövetelét. A 10 szűz közül csak 5 volt készen, 50%. Ezek mi vagyunk, megszenteltek, elhívtak, újjászületettek. 50%-uknak volt elég olajuk, volt élő kapcsolatuk a Megváltójukkal. Te melyikhez tartozol? Az Úr fel fogja forgatni a meglévő egyházak hatalmi rendszereit, a nagy Babilont el fogja pusztítani. De Zorobábelt, a Babilonból kijött prófétát, a Babiloni rendszerekből kijött megváltottakat, felkenteket felemeli, s megáldja, hogy felépítsék az Ő szent Templomát. Nem kell félni a külső ellenségtől, hanem Istenfélelemmel kell csüngeneni a szaván.

Az építés az elején nem tűnik dicsőségesnek, kicsinek és gyengének tűnik. De a kicsik, erőtlenek, gyengék számára csodálatos ígéretekkel van tele az Írás. Az erőseknek, a nagyoknak, a sokaságnak nincsen áldásra ígretük.

Munkára fel hát testvéreim, ne a láthatókat keressétek, és ne a földiekre figyeljete, mert a láthatók csak ideig valók, de a láthatatlanok örökké valók. Az Urat is a mennyből várjuk eljönni az Ő drága menyasszonyáért, mert már készen áll a menyegző a mennyben, a Bárány menyegzője.

Maranata, azaz jövel, Uram Jézus!